

De var no henne Mæet
hun stod we æ stæet,
aah bøel aa flæbt,
hun bad te Vorherre te æ æel mot llæth,
Saa læet æ Æel, saa drøw æ sky,
saa skjent æ suel,
saa beest æ ko,
da Mæet kom hjem vaer æ ild ued
aa æ aaske var kold´ æ so hæd foet grise
hæd foet gris´ syv røe syv døe
syv kokkyvlinger.

Mette hun stod ved stenten og græd og flæbede
hun bad til Vorherre at bygen maatte lette.
Saa lettete bygen, saa drev skyen, saa skinnede
solen, saa bissede koen, da Mette kom hjem var
ilden ude, asken kold, og soen havde faaet grise,
- Syv røde, syv døde - Syv hanekyllonger.

En remse min bedstefar (Chr. Thomsen) lærte mig som dreng.

K.E.Thomsen.